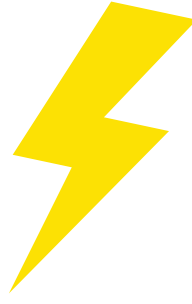

KİTAP ÇOCUK

MUSTAFA ÖZTÜRK
ÇİZER: **ARIFE ŞEYMA GÖK**

Kitabır Asaf

“**M**erhaba arkadaşlar, kitabıma hoş geldiniz. Benim adım Asaf. **Kitabır Asaf**. Bugün sizinle koca bir şehri etkisi altına alan elektrik kesintisi hakkında konuşacağız.”

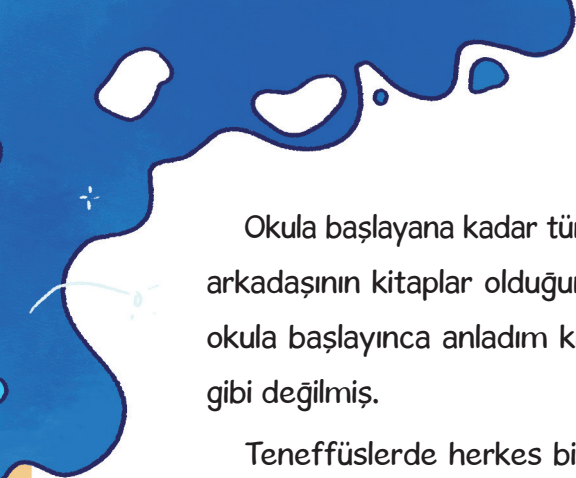
Çevremdeki herkes içerik üreticisi oldu. So-kağa çıktığımda her köşeden “Merhaba arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz!” diyen sesler duyuyorum. Yürürken aniden bir mikrofon uzatılıyor. “**EN SEVDİĞİNİZ HAYVAN NEDİR?**” gibi sorularla karşılaşıyorsunuz. Herkes çektiği vi-

deoları kanalında yayınlayıp daha fazla kişiye ulaşmak için çabılıyor.

Ben de böyle bir ortamda kendimi Kitabır ilan ettim. Gittiğim her yerde kendimi bu şekilde tanıtırım. **Abone olunmasını istediğim bir kanalım yok; içi kitaplarla dolu bir kütüphanem var.** Üstelik kitapların şarjı da bitmiyor. Kitaplar “beğeni” istemiyor. Kütüphaneye abone olursanız hayal gücünüz gelişir, sözcük takipçileriniz sizin yakanızı bırakmaz.

Küçüklükten beri ailem beni tam bir Kitabır olarak yetiştirdi. Tek çocukları olduğum için beni kitaplarla büyütmişler âdeta. Bizim evin her köşesi kitaplarla doludur. Kardeşim yok ama aslında kitaplar benim kardeşim gibi. Her yaşımda kitaplar vardı. **Önceleri masalları annem ve babamdan dinledim.** Okumayı öğrenince ise onlar aradan çekildi. Baş başa kaldık kitaplarla. Ne zaman yanlarına gitsem bana hep gülümsemedi kitaplar. Bazı kitaplarda ejderhalarla oynadık, bazılarında konuşan bitkilerle sohbet ettik.

Okula başlayana kadar tüm çocukların en iyi arkadaşının kitaplar olduğunu sanırdım. Ama okula başlayınca anladım ki durum sandığım gibi değilmiş.

Teneffüslerde herkes bilgisayar, tablet ve telefonlarındaki oyunlardan bahsediyordu.

- **YAŞASIN!** Oyunda kırk sekizinci seviyeye yükseldim.

- **OFF**, karakterimin kıyafetine on elmas harcadım. Hiç param kalmadı.

Oysa bizim mahalledeki pazarda kıyafetler çok ucuz. **Sanırım arkadaşlarımdan oyun karakterleri bizim pazarı bilmiyorlar.**

Okuduğum kitaptaki bir karakterden bahsedince herkes bana garip garip bakıyordu. Nesli tükenen hayvanlar gibi, okulda kitap okuyan son çocuklardan biri olmalıyım. Youtuber ve gamer olmadığım için genelde benimle dalga geçiyorlar. **Artık bu duruma alıştım, onlara kulak asmıyorum.**

- Merhaba arkadaşlar, en çok hangi gamer'ın videolarını izliyorsunuz, sorusuyla yerimden sıçradım ve bisikletten düştüm.

- Ne oluyor ya?

Okuldaki en yakın arkadaşım Mustafa'yla kitap okuyorduk. O da video çeker, bilgisayar oyunu oynar ama kitap okumayı asla ihmal etmezdi. Bazen aynı kitabın, aynı sayfasını, aynı anda okurduk. Bu sayede sonsuz macerayı beraber yaşayabilirdik. **OKUDUĞUMUZ KİTAPTA Kİ KAHRAMAN, GÜNEŞTE MANGAL YAPTIKTAN SONRA BİSİKLETİYLE UZAYDA TUR ATIYORDU.** Biz de hayalimizde onun yanındaydık. Mikrofon tam o sırada, kitabın tam ortasına dalmıştı.

“Merhaba arkadaşlar, en çok videosunu izlediğiniz gamer kim?” sorusunu ikinci kez duymamızla kendimize geldik.

Mustafa kitaptan sıyrılıp sevdiği konuda yorum yapmak için hemen atıldı.

- En sevdiğim gamer tabii ki **"Babapro."**

Mikrofon bana uzatılınca ben de cevap verme zorunluluğu hissettim.

- Benimki de **"ANNEPRO."**

Mustafa'nın cevabı normal karşılanırken benim cevabım herkesi güldürdü.

- **ASAF, ANNEPRO DİYE BİR GAMER YOK Kİ!**

Ben nereden bileyim? Baba varsa, anne de vardır diye düşündüm. Bu düşüncemi dile getirince video çekenler kahkahalar atarak uzaklaştı.

Mustafa kitabını çantasına yerleştirirken hâlâ gülüyordu. Bana takılmadan edemedi.

- **Asaf, sen de biraz bilgisayar oyunu mu oynasan? Baksana, sorulara cevap veremiyorsun.**

- İyi de oyun oynamayı sevmiyorum ki. Ben ekran karşısında otururken sıkılıyorum. **Kitaplar beni mutlu ediyor,** dedim.

Bu konuşmalardan biraz sıkılmışım. Onlar istedikleri gibi oyun oynayabilirdi. Ben hayal dünyamda daha mutlu hissediyordum. Bunu anlamaları çok mu zordu?

Ders boyunca bu konu üzerine düşündüm. Eve dönüş yolunda da aklımda bazı şüpheler vardı. **ACABA MUSTAFA HAKLI MIYDI?** Ben de arkadaş edinmek için onlar gibi mi yapmalıyım?

Şarjı Bitmeyen Maceralar

Dikkat, dikkat! Şehrimizdeki elektrik kesintisi en kısa sürede çözülecektir. Lütfen sakin olunuz. Tekrar ediyoruz..."

- Ne oluyor ya? Bu sesler ne böyle? Yoksa bilgisayar oyunları tarafından ele mi geçirildik? Ahh, kafam!

Duyduğum siren sesleri ve anonslarla yataktan fırladım. Kalkarken başımı duvara çarptım. Endişeyle annem ve babamın yanına, salona koştum. Kesin onlar neler olduğunu biliyordur.

Ayak seslerimi duyan annem, şefkatle gülümsedi hemen.

- Günaydın, oğlum.

- Bana pek ayımadı, anne. Bu sesler de ne, anlayamadım ki.

Cevap veren, camdan dışarı bakan babam oldu.

- Sabahtan beri arabalar dört bir yanda anons geçiyor. Bütün şehir elektrik kesintisiyle sarsıldı. İnternet ve elektrik aşırı kullanıldığı için, şehrin en büyük güç kaynağı arızalandı. Bu yüzden, hastaneler ve önemli binalar dışında hiçbir yere elektrik verilemeyecek. Kesintinin ne kadar süreceği bilinmediğinden, jeneratörlerin de idareli kullanılması gerekiyor. Günde sadece bir saat kullanabilecekmışiz.

- Elektriğin kesilmesi çok kötü oldu. **ARTIK BÜTÜN SİSTEMLER İNTERNET ÜZERİNDEN İŞLİYOR.** Neyse, umarım yaşlılara ve hastalara gereken özen sağlanır, dedi pamuk kalpli annem.

- Bebeklerden yaşlılara kadar herkesin elinde elektronik aletler vardı. Belki biraz uzaklaşmak bize iyi gelir, diye cevapladı babam.

İkisi de haklıydı, ben ise ne düşüneceğimi bilemiyordum. Mahalledeki ve okuldaki arkadaşlarımın başını bilgisayardan kaldırmamasına sinir oluyordum. Ama annemin dediği gibi her şey elektrik sayesinde çalışıyordu. Mesela, buzdolabımız uzun süre çalışmazsa, birlikte yaptığımız harika yemekleri nerede saklayacaktık? Her şey bozulurdu! Peki ya araştırma ödevlerim? Dizüstü bilgisayarımı da kullanamazdım. **Hiii! Düşünsenize, elektrik olmadığı için her yer karanlıkta kalacak!** Ay, ben çok korkarım!

Annem ve babamın konuşmalarına **kulak kabarttım**. Alınan tedbirler kapsamında, sokaklarda şarj için yapay ağaç görünümlü istasyonlar bile kurulmuş. Ağaç görünümü sanki elektrik kullanımını azaltacakmış gibi. Her yere

güneş panelleri takılmış ve rüzgâr enerjisinden faydalanmak için diğer şehirlerden yardım alınmaya başlamış.

Kahvaltımı yapıp hazırlandım. Elektrik kesintisinin nasıl çözüleceğini çok merak ediyordum. Evden çıkıp yürümeye başladım. Hava çok güzeldi. Böyle bir havada yürüyerek okula gitmek beni mutlu ediyordu. Yolda hayal kurabiliyordum. Biraz ilerledikten sonra etrafta bir karmaşa olduğunu fark ettim. Herkes birbirine bir şeyler soruyordu. Yaşlısı genci, herkes etrafı arıyordu. Bu curcunanın sebebini merak ettiğim sırada, biri omuzlarımdan tutup beni sarstı.

- Powerbank'in var mı?

Soruyu soran kişi nefes nefese kalmıştı; anlaşılan, uzun zamandır bu cihazı arıyordu. Ben olumsuz cevap verince yüzüme bile bakmadan gitti. Powerbank, şimdi en değerli güç kaynağıydı. Herkes elektronik cihazını son